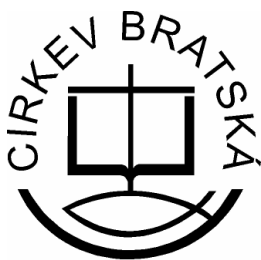

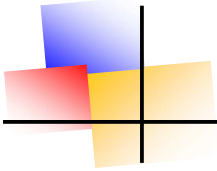

Zborové listy

Z obsahu:

- Slovo na tento mesiac
- Otcovia a deti
- Prišli k nám do zboru...
- Charizma
- Nielen samým chlebom...
- Rozlúčka
- Detská rubrika

Slovo na tento mesiac

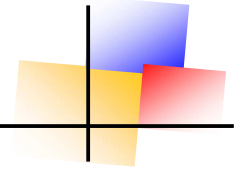
.....keď Ho budete hľadať, dá sa vám nájsť. Ak Ho opustíte, opustí vás. 2.Par 15,2

Náš život je poznačený hľadaním. Pokúsme sa položiť si otázku: " Aké je to moje a naše hľadanie? Na čo sme v živote zameraní? "

Uvedeným slovom sa prihovára Boh k svojmu ľudu, aby nezabudol na to najdôležitejšie, zostávať pri prameni života, pri svojom Bohu. *Bez pravého Boha niet pokoja* (2.Par 15,5). To však nie je samozrejmosťou. Je podmienené hľadaním. Boh sa dá nájsť len hľadajúcim. Táto skutočnosť je plná potešenia a nádeje. Viem, že často hľadáme ale nenachádzame, pretože zle hľadáme. Nejde nám často len o to, aby sme od Boha niečo dostali podľa našich predstáv, či našli naplnenie našich záujmov? On hovorí, že sa dá nájsť tým, ktorí Jeho samého hľadajú, ale celým srdcom. Môžu zostať a často zostanú v našom hľadaní aj nezodpovedané otázky. Boh však nie je povinný nám na všetko dať odpoveď. Podobne, ako ani Jóbovi Boh na všetko nadal odpoveď. Boh mu však kládol otázky, na ktoré Jób reaguje: „*Hľa, som prichatrný; čože ti odpoviem? kladiem ruku na svoje ústa*“(Job 40,4). Nášmu Bohu a Otcovi v Pánu Ježišovi ide o našu záchranu, o spoločenstvo pokoja a radosti v Jeho kráľovstve. Možno sa pýtame: "Ale kde ho máme hľadať?" Predovšetkým v Jeho slove, v slove Pána Ježiša Krista, ktoré je zjavením Boha. V evanjeliu sa nám zvestuje predivný zázrak Božej milosti a lásky, aby hriešnik v Kristovi stretol hľadajúceho Boha. Boha, ktorý hľadá nás stratených a hriešnych ľudí. Kto to však uvidí a pochopí? Len ten, kto sa necháva Božím Slovom a Duchom Svätým prebúdzat' k viere a pokornému hľadaniu Boha v Kristovi. Uvedené slovo nás však aj vystríha, upozorňuje. Ak opustíme Boha, aj On nás opustí. Byť opustený Bohom je najväčšia bieda a bolesť. Je to stav v područí nepriateľa, pod vplyvom a mocou satana. O izraelskom národe čítame, že ho Boh vydal „*do rúk ich nepriateľov*“ (Neh 9,28). Keď Boh odtiahne svoju ochrannú ruku, dostávajú sa k moci nepriatelia, ktorí tiahnu človeka preč od Boha. Boh opúšťa svoj neverný ľud aj takým spôsobom, že odníma svojich svedkov, svedkov pravdy evanjelia a miesto nich posiela lživých svedkov - slepých strážcov a nájomníkov.

Prijmeme túto výzvu bratia sestry. Zostaňme verní a hľadajúci svojho Pána, aby sme prežívali Jeho milostivú ochranu a vedenie. Aj keď prichádzajú ťažké chvíle, aj vtedy hľadáme svojho Pána. Veď Jeho láska je predovšetkým v tom, že prišla hľadať strateného človeka. V tom je naše potešenie, ale zároveň aj náš záväzok voči Pánovi.

Váš brat kazateľ Pavol Halža

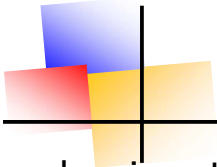

Otcovia a deti

Nie, nepôjde o rozbor generačného románu od Turgeneva. Naopak.

Mám pred sebou niekoľko obrazov, keď mám čosi povedať na adresu mladých a nás starších. Prvý obraz sa mi vynára z nášho evanjelického kostola, keď mal kázeň brat farár S. Linkesch na našich školských bohoslužbách. Vzal mikrofón a vstúpil takpovediac do hľadiska s otázkou: Čoho sa najviac bojíte? Zaznievali tie najrôznejšie odpovede. V momente som si kládol otázku, čo by som povedal ja, keby prišiel až ku mne? Bol by to strach zo smrti?: Iste. Zo staroby? Aj ten. Že zlyhám na ceste nasledovania? Určite. Ale odpoveď mohla byť len jedna. Naskočilo mi: Bojím sa tohto, že raz prestanem rozumieť týmto mladým ľuďom, ktorých učím. To je súčasná obava. A veľmi vážna. Mám na to svoje dôvody. Prežil som väčšinu svojho života v totalitnom režime. Bol som vychovávaný s hranicami. To skutočne najdôležitejšie, čo ma formovalo, bola poslušnosť: ak budem poslušný kdekoľvek sa nachádzam, voči komukoľvek, zachovám si úctu, budú ma rešpektovať... A plno ďalších odlišností od sveta a hodnotového systému týchto mladých. Vymenili poslušnosť za rovnocenný a partnerský vzťah s rodičmi, učiteľmi, so všetkými. Rozrušili hranice medzi dobrom a zlom, medzi krásou a škaredým. Môžeme nájsť spoločnú reč?

Ten druhý obraz je zo stužkových slávností. Popri mnohých príhovoroch tam má svoje miesto aj príhovor za rodičov. Ako by sa všetci rodičia dohodli. Všetci prosia za odpustenie svojej dospievajúcej deti. Mnohokrát aj so slzami v očiach. Iste – má to svoje miesto. Vždy sa však v duchu pýtam, dokážu aj títo mladí povedať svojim rodičom: odpusťte? Naučili sme ich to? Naučili sa to od nás – nielen zo stužkových slávností? Ak by sme si navzájom odpúšťali, potom by sme dnes nemuseli hovoriť o spálených mostoch medzi generáciami, ale o ich budovaní. Chcem veriť, že v mnohých prípadoch je medzi generáciami popri mnohých odlišnostiach a neporozumení

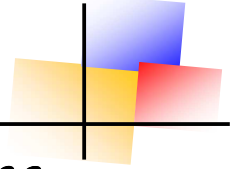

dominantné práve odpustenie za nepochopenie, zlé rozhodnutia – aj v mene lásky.

A to tretie je vytvorené z mojich veľmi zmiešaných zážitkov. Z vyjadrení, z postojov a reakcií týchto mladých ľudí, ktorých mám denne pred sebou. Priznám sa, mnohokrát nezareagujem hneď, lebo som zaskočený, vykoľajený, neschopný. A vtedy sa v duchu pýtam: nezlyhávam? Som svetlom, ktoré svieti v tme aj týchto zdanlivo neutrasiteľných názorov, množstva názorov, s pocitom mojej osamelosti až prehry. Mám pocit, že sem už nepatrím, lebo im nemám čo povedať, vstúpiť na nejaké pevné miesto v tom ich bludisku názorov. Je však na mieste takáto rezignácia? Budeme mladých len kritizovať a zavrhať ich, lebo sa od nás vzdiali a nemáme pocit, že máme s nimi vytvorený nejaký priestor?

Starozákonný kňaz a zároveň otec Éli zlyhal, lebo sa len nečinne prizeral, ako jeho synovia činia nepravosť pred Božiu tvárou i Izraelu. A zahynul v ten istý deň, keď jeho synovia. Nepostavil hrádze medzi tým, čo požaduje Boh a tým, čo požaduje naša nezmenená ľudská hriešna prirodzenosť. Nech je nástup tohto systému pseudohodnôt akokoľvek masívny, nesmieme stratiť svoje poslanie byť svetlom. Stáť pevne na svojom mieste svedectva o Božom vedení pripravenom nielen pre nás, ale aj pre naše deti. Nemôžeme zmeniť tento svet ani jeho hodnotový systém, ale vieme o niečom inom – Boh mení v každom prostredí človeka. Aj tohto dnešného má moc zmeniť. Ak nestratíme túto vieru, potom nestratíme ani vieru, že dialóg a spolunažívanie medzi generáciami otcov a detí je stále možné. Skláňame svoje kolená a vážne zápasíme za vytvorenie tohto medzigenaračného mosta?

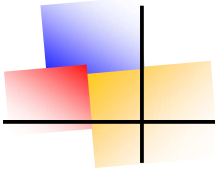
Miroslav Bielik
Evanjelické gymnázium Košice

Prišli k nám do zboru, z Vítkoviec, z rómskej osady

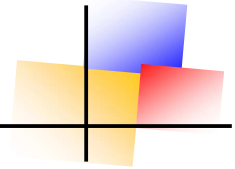
Začiatkom februára tohto roku sme mali ohlásenú návštevu, či skôr rozšírenie o „našich“ budúcich členov zboru, ktorí pre vzdialenosť nemôžu byť medzi nami, bratov a sestry z Vítkoviec. Pre stručnosť si zopakujme, že sa už viac ako rok s nimi stretávame akoby s budúcimi členmi. Nebolo by na tom nič mimoriadne, ale pripomeňme si, že predsa len ich prijímame medzi nami s otáznikmi, lebo sú trochu iní. Sú to Rómovia, ktorí bývajú v osade a prácu pred niekoľkými rokmi medzi nimi začala sestra a brat Kušnierikovci. Len oni by najlepšie vedeli povedať, aké boli začiatky a najrozličnejšie potiaže pri práci, ktorá sa ešte skomplikovala tým, že rodina Kušnierikovcov prišla o zamestnanie a bývanie v ich blízkosti a aj o možnosť priameho styku a tým aj vedenia tejto skupiny. Náš zbor prostredníctvom brata kazateľa a niektorých členov robí občasné návštevy vo viac ako skromných podmienkach priamo medzi nimi v osade Vítkovce. Nad celou prácou visí mnoho otáznikov, ako pokračovať. Chcem Vám touto cestou priniesť niekoľko postrehov, ktoré sa mi podarilo zachytiť pri bližšom bezprostrednom kontakte medzi nimi. Mala som tú česť, že mi bratia starší zverili pohostenie pre cca 10 príchodzích, lebo po zhromaždení s nimi jednotlivo bratia viedli prípravné rozhovory, nakoľko prejavili záujem stať sa plnoprávnymi členmi CB Košice.

Pri skromnom obede sa trochu osmelili a okrem prvých jednoduchých viet boli zdieľnejší. Rozprávali otvorene o trojkách, štvorkách aj päťorkách na vysvedčení svojej rozvetvenej rodiny. Rozprávali o tuhej zime, ktorá im ale tak nevadí, lebo je „suchá“, len je už „bars dlhá“. To je aj pre nás. Ale oni si kúria drevom, ktoré si musia obstaráť. Na otázku ako?, znela odpoveď, že ťažšie ako iní v osade, lebo oni ako veriaci už nekradnú, ale si kúpia od lesákov za 25 Eur poukážku na čistenie lesa a veľmi dbajú, aby neodniesli na kúrenie zdravé drevo. Prečo? Lebo Pán Boh vidí!!! A pred ním „neutekneš“ ako pred policajtom! Rozprávali o tom, ako im umrelo dieťa a teraz už dlho nemajú žiadne, ako má jeden brat

sklenené oko na vyberanie, lebo ani nevie od detstva ako o oko prišiel, ako jednej sestre lekárka nechce dať lieky na „cukor“, že až keď schudne a jej sa často točí hlava, ako majú v rodine príbuzného, ktorému pri alkoholovom opojení pre úraz amputovali nohu a teraz nedostáva žiaden dôchodok, lebo nemá nič odrobené a o tom, že dcéra má už 2 nemanželské deti a muža už nenájde, ako do veľkej rodiny prichýlili aj chorého starca, lebo nemá nikoho. Tak rozprávali o tých veľkých zlomoch v živote, akoby to boli tie najobyčajnejšie veci na svete, ktoré ako prišli, tak aj odídu. Akoby to boli okrem každodennej biedy a jej prekonávaní, aby aspoň nemali hlad a trochu tepla, len celkom bežné veci. Setra Margita (pre mňa matka klanu) klúdne rozprávala o ťažkom alkoholizme svojho muža, ktorého keby ožil by pár krát od hnevu aj zabila, ale ako sa ho veľmi snaží po peknom, od doby svojho obrátenia odvrátiť od pálenky. Bez ostychu hovorila o tom, ako sa jej život a život jej rodiny, „od bordeľu, špiny a hladu“, keď sama opustila alkohol, zmenil. S hrdosťou prehlásila, že už nie sú hladní, že celá veľká rodina dostane najesť, vylepšuje si obydľie a nemá zimu. Aká je teraz šťastná a naskrz spokojná. Jej dcéra veľmi vážne prehlásila, že mama bola pred tým veľmi zlá, ale teraz je už celkom iná a veľmi dobrá. A to vidia všetci v osade. Margitka ochotne rozprávala o tom, ako sa jej vlastný otec posmieval, keď sa mu pochválila, že bude v našom zbore nielen prijatá, ale chce byť aj pokrstená. Má takýto argument: Keď ju ako dieťa pokrstili. A potom sa celá osada išla opiť a nakoniec sa pobili pre spor o požičané šaty. Jej odsudok priamočiaro mieril k otázke, že aké to bolo vtedy zaslúbenie pre nášho Pána?! Vyznala, ako sa každý deň s deťmi modlí a ako číta Písmo. „Šicko nerozumim, ale šercom citim živého Boha. Neznam jak to, ale našo ludze už povedajú, že ja lepša a pytaju radu.“ Môžem dosvedčiť, že rozhovor pred staršovstvom brali až tak vážne, že mali veľkú trému, strach a niektorí aj bolenie nielen hlavy. Po návrate, keď sa ostatní vypytovali čo ako bolo „hore“ v pracovni, boli zvláštne hrdí a šťastní, že ich bratia prijímali ako seberovných. Lebo takého farára vraj u nich v kostole čierny nenájde.

Áno, sú to ľudia v prejave trochu iní ako my. Žijú vedľa nás, ale akoby v inom storočí, obklopení biedou, ale

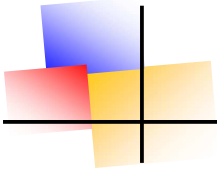
s nádejou, že ich deti sa už „vyučia“ a bude lepšie. Neboja sa zajtrajšieho dňa a sú hrdí na to, že už nepoužívajú škaredé oplzlé slová, že nebijú bezdôvodne svoje deti, že bieli sú bezdomovci, ale čierni sa vždy niekde v chatrči pomestia. Nerobia si starosť o zdravie. Títo „naši“ podľa ich slov, uverili v Pána, ktorý za nich zomrel na kríži, majú aj svojho „pána kazateľa“ a sú preto veľmi, veľmi šťastní. Asi by sme ťažšie ako oni vedeli bez zábran rozprávať o svojej biede a pokleskoch. Pri ich spontánnych a priamočiarych vyznaniach, ako veria v Pána Ježiša sa môžete aj zahanbiť ako vedia vyznať vieru a veriť ako deti. Ak to mení ich život, tak sa plní evanjelium a to žiada aj náš Pán Ježiš Kristus.

Nuž zdá sa, že budú našimi spolubratmi a sestrami a ak bude milosť Božia na našom zbere, budeme sa stretávať a spolu zdieľať. Ako naložíme so svojimi rozpakmi a pochybnosťami? Ako sa vysporiadame s ich osamelosťou a asi aj s chybami v mori nepriazne ich prostredia?

Dokážeme sa obohatiť o ich spontánnosť? Budeme vedieť byť vzájomne bratmi a sestrami v duchu rovnosti všetkých pred naším Pánom? Budeme sa vedieť s nimi úprimne modliť a byť im chápacími spolubratmi a nielen dávajúcimi milodary, keď sú tak zúfalo, z nášho pohľadu chudobní?

Verím, že aj týmto prúdom sa nesú naše prosebné modlitby v hľadani správneho smeru a že aj všetky naše priznania pochybností, možno predsudkov viac či menej oprávnených, môže narovnať náš Pán. Najväčší otáznik nám ostáva v budúcom pokračovaní práce vo Vítkovciach, s ohľadom na vzdialenosť a dosah a našich obmedzení v duchovnej, aj materiálnej rovine, uvedomujúc si, že systematický pravidelný kontakt je nevyhnutnosťou pre zdravý duchovný rast komunity.

D. Klincková

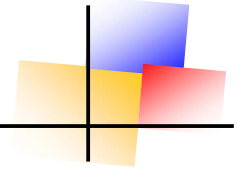

Charizma

Každý z nás v živote zažil, akou milosťou je možnosť rásť pod vedením dobrého učiteľa, majstra, veliteľa, či kazateľa. A hádam i to, ako nepomáhala prísnosť a trestanie tam, kde mravokárca vodu kázal a sám víno pil. Viest ľudí a nemať autoritu ani víziu sa dlhodobo nedá. Pod charizmatickým obdarovaním vodcu sa rozumie predovšetkým schopnosť zapáliť ľudí pre konkrétny cieľ, ktorý má miesto v stupnici hodnôt, ktoré uznávame. A pre nás, kresťanov pre métu, ktorá nás priblíži aspoň o kúsok k nášmu konečnému cieľu - k nášmu Pánovi. K cieľu na úzkej, klúkatej a hrboľatej ceste ešte tu, na zemi.

Aká veľká bola charizma hŕstky emigrantov do Novej zeme v 18. storočí – Moravských bratov (o ktorých sa zmieňuje tak klasik americkej literatúry J.F.Cooper ,aj angličan J. Wesley), či charizma sestier Márie a Kristíny Royových na slovenskom zapadáckove Starej Turej na prelome 19. a 20.storočia ? Ako z tých najchudobnejších zdrojov v tvrdej konfrontácii s oficiálnou cirkvou tieto „sektárky“ dokázali nadchnúť ľudí pre protialkoholické hnutie Modrého kríža, realizovať Domov pre siroty, Domov bielych hláv, Zborový dom a misijné stredisko a popritom vytvoriť toľko literárnych diel a kresťanských piesní ? Ako Cirkev bratská na Slovensku dokázala v 70-80-tych rokoch v čase „normalizácie“ a tvrdého socializmu už bez „ľudskej tváre“ zrealizovať toľko zborových domov po celom Slovensku ? Na všetky tieto otázky je možná jedna odpoveď - prijatím charizmy, obdarovania v Duchu svätom. Ak niekomu do „kompletného“ obdarovania chýbajú ešte zázraky a proroctvá, nuž myslím si, že pretrvávajúci život cirkvi napriek prekážkam, je tým najväčším zázrakom ! Všetci účastníci týchto udalostí v minulosti mohli byť aj ich očitými svedkami s právom svedčiť, o ktoré nám aj dnes tak veľmi ide. Každá nová generácia si musí toto právo vydoberať nanovo svojimi životmi, lebo zo zásluh dedov a otcov sa vyžiť vo viere nedá.

Otázka, ktorá zaznela na celocirkevnej konferencii v máji 2009 - ako ďalej, „Quo vadis CB?“ sa týka nielen vedenia a Rady CB, ale aj všetkých radových členov cirkvi. Neuvážené

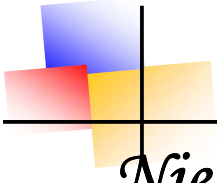

skoky do mútnych vôd dnešnej tvrdej reality, bez uváženia všetkých dôsledkov v jednotlivých zboroch CB so samostatnou právnou subjektivitou, nemusia byť najlepším začiatkom, ak nie rovno prehrou, keď chýba koordinačné centrum i celocirkevný poradný orgán pre strategický rozvoj, či dlhodobé investície celocirkevného významu. Každé premárnenej príležitosti je škoda, lebo šanca sa málokedy zopakuje. Tak ako Hermanovčania sotva sami zvládnu výstavbu rekreačného kempu pre mládež všetkých zborov CB bez odbornej oponentúry a finančnej spoluúčasti z centra, aj my Košičania neutiahneme sami príležitosť na realizáciu niečoho podstatne vážnejšieho, ako je zborový dom pre necelých 100 členov nášho zboru. Pozemok, darovaný mestom nás svojou rozlohou 3400 m² zaväzuje myslieť primerane významu Košíc, ako Európskeho mesta kultúry, i centra duchovného života Východoslovenského regiónu!

Mal som tú česť poznať ako projektant charizmatického človeka - brata Ondreja Luptáka, v tom čase tajomníka Evangelikálneho združenia na TMS v Banskej Bystrici. Bývalý väzeň pre vieru sa stal hlavným koordinátorom všetkých postupne realizovaných stavieb CB na Slovensku. Už je pár rokov na pravde Božej. Kto po ňom v CB prevezme úlohu koordinátora a iniciátora spoločných cirkevných investičných zámerov? Už nie je čo koordinovať, povieme si, lebo vízia rastu CB chýba práve tak, ako nám chýbajú zdroje.

Počul som názor, že sociálny rozmer služby CB nepri-slúcha, lebo zaváňa socializmom. Iste, chudobná cirkev nedokáže zaplátať diery v sociálnom systéme - to všetko je politika a nás kresťanov sa vraj netýka. My dávame nanajvýš almužny a milodary. Myslím si ale, že týmto spôsobom svoju občiansku ľahostajnosť neospravedlníme ani pred dejinami, ani pred Bohom. Vari nám kresťanom stačí program - „Posväcujme sa ešte, lebo Pán príde skoro!“? Ledaže by sme pod posväcovaním rozumeli rast cez skutky viery v spoločenstve bratov a sestier. Neostáva nám, myslím si, len vrátiť sa o pár krokov späť a hľadať našu stratenú charizmu celej CB.

Milan Motýľ

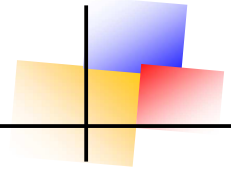

Nielen samým chlebom bude človek žiť...

Takto začína známy citát z Mt 4, 4 a pokračuje: „... ale každým slovom, ktoré vychádza z úst Božích.“ Toto bola Ježišova odpoveď púšťačovi. Pre ľudí konzumnej spoločnosti 21. storočia vyznievajú tieto slová akosi veľmi asketicky a možno až necitlivo. Pán Ježiš však proti chlebu nič nenamieta, on si ho ctí a vie, že človek ho potrebuje každý deň, ako nás to učí v svojej modlitbe, v Otčenáši. Problém totiž tkvie v poradí dôležitosti, v tom, čo je príčina a čo následok. Najprv Slovo Božie a On potom dá aj ten chlieb a aj iné príjemné veci, ale najprv Jeho Slovo.

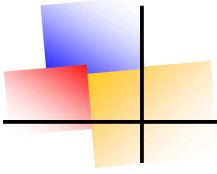
V posledných týždňoch nás mediálne agentúry zo všetkých strán podrobne informovali o veľkom zemetrasení na Haiti. Stále sa po celom svete robia zbierky a organizujú megakonzerty so známymi celebritami, aby sa vyzbierali prostriedky na pomoc postihnutým. Akosi to patrí k imidžu našej kultúry, že občas vieme aj pomôcť. Samozrejme, pomoc je na mieste, veď bez základných potravín a lekárskej pomoci, by mnohí ďalší zahynuli. Otázka však znie, čo ale potom, keď pominie celý mediálny rozruch a možno o dva mesiace sa presunie napr. niekam do Tichomoria, kde práve vyčíňa cunami. Je veľké riziko, že na doteraz skoro neznámy ostrov v Karibiku sa znovu zabudne. Zabudne sa, že také veľké obeť by nemuseli byť, keby išlo o dobre organizovanú a funkčnú krajinu bez korupcie a bez nespravodlivosti, keby tamojší obyvatelia v prvom rade uctievali morálne a duchovné zásady ako pracovitosť, odpor k zločinu či démonizmu a ak by aspoň v tomto nešťastí namiesto rabovania radšej spod sutín vyhrabávali svojich ešte žijúcich spoluobčanov. Vtedy by mali určite aj kvalitnejšie stavby, lepšiu lekársku starostlivosť a určite by ich aj Hospodin ináč vychovával.

Keď sa kresťanský aktivista a baptistický kazateľ Pat Robertson (<http://www.patrobertson.com/>) nechal verejne počuť o príčinách veľmi pohnutej histórie tejto krajiny, o tom, ako zakladatelia tohto štátu vytvorili pakt s diablom, o tom, ako sa masovo vykonávajú okultné praktiky voodoo, hneď sa

spustila na jeho hlavu sprška kritiky, a to dokonca aj zo strany kresťanov. Takéto výroky k imidžu našej kultúry predsa „nepatria“. Tvrdiť, že Hospodin priamo chcel spôsobiť práve túto katastrofu, je trúfalé (to však netvrdil ani Pat Robertson), avšak ešte trúfalejšie je tvrdiť, že Hospodin niečo také nikdy nerobí a nedopúšťa, lebo on je dobrý. Áno, dobrý je, ale predstavy o dobre už môžu byť nesprávne. Dobrý otec tiež trestá, ak je to potrebné, iba zlý otec sa vyhýba trestaniu (Prís. 13, 24). Isteže, tie hromady sutín, tie množstvá zmrzačených ľudí bez rúk a nôh predstavujú hrozné obrazy, ale čo má väčšiu hodnotu oproti večnosti? Či nie je radšej byť bez oka alebo ruky, ale si zachrániť svoju dušu (Mt 5, 29)? Ako vôbec postupovať voči tvrdošijnému ľudu, ktorý sa celý čas búri proti Hospodinovi, hrubo ho uráža a odmieta? Dejiny skoro celej Starej zmluvy sú o odmietaní Hospodina, o vzbure proti nemu a napokon aj o následkoch takéhoto konania. V tomto smere sú príčiny rovnaké, prečo by mali byť následky práve teraz iné? Svet si zatvára oči pred realitou následkov postupu proti Bohu, ale my by sme mali jasne o tom vedieť, hovoriť svetu priamo do očí a predovšetkým konať. Aj v pomoci máme síce dávať jednou rukou chlieb, ale spolu s ním hlavne druhou rukou podávať zvesť o Božom Slove, ináč sa nie kameň premení na chlieb, ale každý „iba chlieb“ sa zmení na kameň a v konečnom dôsledku viac poškodíme, ako pomôžeme. Dávajme preto naraz oboje, veď máme dvoje rúk. Snáď práve teraz napriek tejto hrôze nastal aj pre Haiti čas Božej milosti, aby ju tamojší obyvatelia konečne prijali. Modlime sa za záchranu ich duší a pomáhajme našim misionárom v tejto ťažko skúšanej krajine.

Ján Vaščák

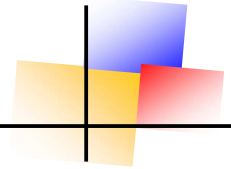
Rozlúčka

Bol studený sychravý deň 18. februára 2010. Na cintoríne Na Rozálii sa do snehu vpíjal drobný dážď. Pred kaplnkou sa zhromažďovali skupinky smútočných hostí. Ticho občas prerušilo zakrákanie havranov z vrcholcov stromov. V našej skupinke sestier a bratov z CB nás ťažila nevypovedaná otázka: „Prečo?“ Prečo naša sestra vo viere Adá bez zjavného dôvodu (v povolání manažérky Integrovaného záchranného systému) nedokázala uchrániť svoj vlastný život. Jej tajomstvo zostane navždy nevyjasnené. Asi všetci sme si kládli otázku, či sme tomu nejako nemohli zabrániť. Či to nebolo v našich silách ako jednotlivcov, či v silách kolektívu bratov a sestier nášho spoločenstva.

„...a srdečnosť kde odveká, kde nikdy nevypela zrada, bez dotazu, kto on, čo hľadá, ramenom láskyplnej matky prítúliac verne človeka...“ K tomuto ideálu, citovanému z Hviezdoslava, týkajúceho sa slovenských hôr, majú ľudské spoločenstvá ďaleko. Ak nás však spája láska Kristova, mali by sme byť k nemu bližšie. Najdôležitejšie – to, čo má zmysel, je boj o život v Duchu a pravde, ktorý musíme viesť po celý život do posledného dychu. Vo vzťahu k našim blíznym, všade tam, kde nás Pán postavil. Aby sme sa prijímali s porozumením a s láskou, čo je podstatou Kristovho odkazu.

Milan Motýľ

Zimná rozprávka

Motto: „Ak sa neobráтите a nebudete ako deti, nikdy nevojdete do Božieho kráľovstva“

Mt 18,3

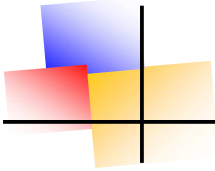
Čarovný svet detstva dospelí opúšťajú, keď prestanú veriť zázračným rozprávkovým príbehom. Od toho času k viere v pravdivosť Božieho slova vedie často dlhá cesta, plná ťažkostí a pochybností. Ako uveriť tomu, že spravodlivého čaká nakoniec ako v rozprávke odmena, keď v živote sa odmeňujú najmä najsilnejší a najchytřejší? Ak sú z tohto pravidla nejaké výnimky, prihodia sa najčastejšie práve ľuďom spravodlivým. Príhody nepochopiteľné a neuveriteľné, inak povedané – zázračné. O jednom takom malom zázraku vám chcem, deti, i vám, veľké deti, porozprávať príbeh zo života.

Určite poznáte všetci rozprávku O dvanástich mesiačikoch. Zlá macocha chcela zmárniť dobrú Marušku a vyhнала ju v treskúcej zime do hory hľadať pod snehom najprv fialky a potom jahody. Nebyť toho, že Maruška našla v hlbokkej hore pri ohníku dvanásť mesiačikov, určite by bola zahynula.

Mne sa, divná to vec, čosi podobné v lese tiež prihodilo, keď som bol o niečo mladší a batoh nesplnených predsavzatí na chrbte som nemal ešte taký ťažký. Raz zrána na úsvite som vybehol na lyžiach z Košíc až na Kojšovú hoľu. V hlbokom snehu bolo treba prešliapať stopu lesom dlhú 25 km. Predsavzatie som splnil, ale na spia-točnej ceste mi došli sily. Keď som už mlel z posledného, zbadal som na horskom hrebene za Jahodnou uprostred snehu horieť ohník. Okolo neho ako v rozprávke skupinka dvanástich nie mesiačikov, ale zdatných turistov. Oslavovali takto netradične 50-ročné narodeniny svojho najstaršieho člena. Mena som mu nepoznal, ale v rozprávke najstarší mesiačik december sa volal Veľký Sečeň. Nedali mi vysilenému padnúť, ponúkli ma, nasýtili, povzbudili pútnika. Ako keby mi narástli na lyžiach krídla – domov do Košíc som priam doletel. A potom never rozprávkam! V najväčšom súžení som prijal pomoc dobrých ľudí!

V Božom slove v podobenstve o milosrdnom Samaritánovi sa takíto ľudia nazývajú našimi blížnymi. Že ich môžeme stretnúť na ceste viery skôr ako v pohodlí, pri telke, je viac, ako isté – však je to tak, milé deti? A to ešte nehovorím o tom, že aj my sami chceme byť takými ozajstnými dobrými blížnymi, bez rozdielu veku, tak mláden-ci, ako aj devy či ujovia aj tety!

Zdraví vás ujo Bonifác

Staršovstvo informuje

- Sestry Mária, Margita, Katarína, Silvia a Žaneta Dirdové z Vítkoviec boli po rozhovore so staršovstvom prijaté za prípravné členky zboru. Ses. Kristína Čonková, ktorá je prípravou členkou prešovského zboru, chce previesť svoje členstvo do nášho zboru. Staršovstvo sa dohodlo, že raz mesačne bude po bohoslužbách vo Vítkovciach prebiehať vyučovanie nových prípravných členov.
- Termín výročnej členskej schôdze sa presunul na 14.3.
- 25.-27.3. sa v Liptovskom Mikuláši uskutoční teologická konferencia s D. Jackmanom. Je určená pre pracovníkov cirkvi. K účasti je vyzývaná najmä stredná generácia.
- Rada CB informovala, že tento rok je plánovaná riadna vizitácia nášho zboru.
- Finančný odbor RCB poslal list o financovaní pracovníkov a ústredia cirkvi, kde navrhuje výrazné zvýšenie príspevku za člena do Rady. Naopak, staršovstvo levického zboru poslalo na vedomie svoje návrhy na obmedzenie výdavkov Rady. Staršovstvo sa viac stotožňuje s návrhom levického staršovstva.
- Staršovstvo vidí nasledujúce priority stavebných investícií:
 - revízie zariadení v zborovom dome
 - regulačný plán pre Bardejovskú
 - výmena okien na Kováčskej na prvom poschodí do ulice.
- Ses. B. Havrilová sa zúčastnila stretnutia dirigentov košických zborov. Cieľom je uskutočnenie evanjelizačného koncertu.
- 21.3. by sa mala uskutočniť návštevu zboru v Smižanoch.
- 23.-24. apríla by sa malo uskutočniť stretnutie vs. mládeží v Hermanovciach.

Zborové listy vydáva Zbor Cirkvi bratskej, Kováčska 31, Košice.

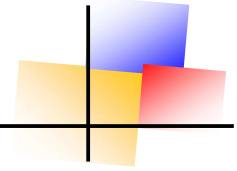
Len pre vnútornú potrebu.

Uzávierka nasledujúceho čísla je v piatok 26.03.2010 na redakčnej rade.

Za príspevky vopred ďakujeme.

Redakcia: M. Motýľ, br. kaz. Halža, Ľ. Straka, I. Žežula, M. Bielik, D. Klincková, K. Motýľová, J. Kleinová (grafika).

Web: <http://www.cbke.sk>

Organizačné informácie

Pravidelné stretnutia:

- ✚ **Nácvik spevu mládeže:** v nedeľu o 9.00 hod.
v modlitebni
- ✚ **Nedeľné zhromaždenie:** o 10.00 hod. v modlitebni
- ✚ **Program pre deti** je každú nedeľu:
besiedka: od 10.25 do 11.00 hod.
- ✚ **Besiedka – nácvik spevu:** v nedeľu počas besiedky

Kto potrebuje službu autom, nech sa obráti na brata kazateľa.

Kazateľ je k dispozícii k pastoračným rozhovorom v kaž-dom čase.

Kontakty:

kancelária zboru: 055/622 5424; kaz. P. Halža 0907 927 590

Služba pri ozvučení: Ján Havrila

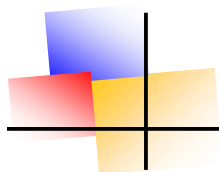
Služba prekladu kázne: Daniel Liška

Jubilanti: Madzinová L.

Modlitebné podnety:

Za všetky stretávania v zbore za ich duchovný úžitok
Za výročnú členskú schôdzu
Za návštevu v Smižanoch
Za zodpovednosť pri budovaní zdravých vzťahov v zbore
Za evanjelizačnú a svedeckú službu
Za misiu doma a v zahraničí
Za rodiny za výchovu deti v duchu evanjelia

Program na mesiac marec

1.	Po	17.30 Mládež 17.30 Staršovstvo
3.	St	17.00 Vítkovce
4.	Št	18.15. Biblická hodina /br. I. Žežula/
6.	So	
7.	Ne	10.00 Zhromaždenie /br. D. Klein, kaz. P. Halža/ Pamiatka na ukrižovanie a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista 18.00 Modlitby
8.	Po	17.30 Mládež
10.	St	
11.	Št	18.15 Biblická hodina /kaz. p. Halža /
12.	Pi	
13.	So	9.30 Zborová biblická škola
14.	Ne	10.00 Zhromaždenie /br. F. Kaleja, kaz. P. Halža/ 15.30 Výročná členská schôdza
15.	Po	17.30 Mládež
18.	Št	18.15 Biblická hodina /kaz. P. Halža/
19.	Pi	
20.	So	
21.	Ne	10.00 Zhromaždenie /br. M. Bielik / Časť zboru na návšteve v Smižanoch
22.	Po	17.30 Mládež
25.	Št	18.15. Biblická hodina /br. M. Bielik/
27.	So	
28.	Ne	10.00 Zhromaždenie /br. M. Petrejčík, kaz. P. Halža/ 16.00 Stretnutie rodín
29.	Po	17.30 Mládež
1.	Št	18.15 Pamiatka na ukrižovanie a zmŕtvychvstanie Ježiša Krista
2.	Pi	15.00 Zastavenie zboru na Veľký piatok

Zmena programu vyhradená.